

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda, Țurcan Anatolie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Desculțu Octavian xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.08.2018 – 22.04.2019;

Instanța de apel: 22.05.2019 – 17.12.2019;

Instanța de recurs: 02.03.2020 – 02.06.2020;

Instanța de apel: 24.07.2020 – 11.11.2020;

Instanța de recurs: 26.02.2021 – 30.06.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Telenești) din 22 aprilie 2019, Desculțu Octavian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe, lui Desculțu Octavian i-a fost adăugată la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, partea neexecutată a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Telenești din 12 mai 2016, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani 3 (trei) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă, fiind dispusă încasarea din contul lui Desculțu Octavian în beneficiul lui Cireș Andrei, suma de 4 000 (patru mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

A fost respinsă solicitarea cu privire la dispunerea încasării cheltuielilor judiciare din contul lui Desculțu Octavian.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Desculțu Octavian, la 20 februarie 2018, aproximativ ora 21:00, încălcând prevederile art. 29 din Constituția Republicii Moldova, conform cărora domiciliul și

reședința sunt inviolabile; nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, în mod intenționat, sub pretextul de a-și clarifica niște întrebări personale, în mod ilegal a deschis poarta încuiată la zăvor și legată cu un lanț metalic, a pătruns în ograda gospodăriei lui Cireș Andrei din xxxxx, iar la cererea proprietarului de a părăsi gospodăria a refuzat, aplicând lovituri cu picioarele câinelui din ograda gospodăriei.

Astfel, acțiunile inculpatului Desculțu Octavian au fost încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, *pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei.*

3. Avocatul Stănilă Andrei în numele inculpatului Desculțu Octavian, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Desculțu Octavian să fie achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, și respingerea acțiunii civile, sau încetarea cauzei penale în baza art. 391 alin. (6) Cod de procedură penală, din motiv că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale sau tragerea la răspundere penală.

În motivarea apelului a invocat, că învinuirea înaintată lui Desculțu Octavian în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, contravine următoarelor probe din dosar, și anume: cererii părții vătămate Cireș Andrei, în care nu se indică referitor la pătrunderea ilegală în domiciliu sau refuzul de a părăsi domiciliul; explicațiile părții vătămate Cireș Andrei din care nu rezultă pătrunderea ilegală în domiciliu sau refuzul de a părăsi domiciliul, or, din explicațiile părții vătămate rezultă că ultimul i-a zis lui Desculțu Octavian să iasă din ogradă și acesta a plecat; explicațiile lui Desculțu Octavian din care rezultă că partea vătămată i-a comunicat să iasă din ograda lui, la care ultimul a plecat; explicațiile cet. Zemțov Alexandru; explicațiile minorului Desculțu Stanislav; concluzie (încheiere) despre rezultatul controlului pe materialul înregistrat în R-2 (nr. 1/8-750) din 02 martie 2018; raportul din 11 mai 2018 cu propunerea de a nu porni urmărirea penală pe acest caz, din motiv că lipsesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal; declarațiile martorului minor Desculțu Stanislav; declarațiile martorului Pleșca Radu depuse în instanța de judecată, care a menționat că nu a văzut nimic și nu cunoaște nimic; și decizia Curții de Apel din 17 octombrie 2017.

A menționat, că la materialele cauzei lipsesc probe care să demonstreze că Desculțu Octavian a săvârșit infracțiunea de violare de domiciliu, or, martorii au relatat, că inculpatul Desculțu Octavian s-a deplasat la Cireș Andrei cu scopul de a-l ruga să-l ajute să transporte un bagaj cu mașina, dar nu cu scopul de a pătrunde în domiciliul acestuia.

Consideră apărarea că intenția infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, nu a fost demonstrată la caz.

A mai susținut, că în cauza penală au fost comise erori de procedură care

exclud pornirea și desfășurarea urmăririi penale, potrivit art. 391 alin. (6) Cod de procedură penală, și anume că: la 20 februarie 2018, ora 09:00, Cireș Andrei a depus plângere împotriva lui Desculțu Octavian referitor la faptul că i-a lovit câinele cu piciorul și l-a înjurat cu cuvinte necenzurate; totodată, la 20 februarie 2019 Cireș Andrei a depus explicații în scris și a menționat același fapt că i-a fost lovit câinele cu piciorul și a fost înjurat cu cuvinte necenzurate, precizând și faptul că i-a zis lui Desculțu Octavian să iasă din ogradă și acesta a plecat, fapt care a fost înregistrat în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni nr. 2, fiind întocmit material de control din 27 februarie 2018, care s-a finalizat prin concluzia (încheiere) din 02 martie 2018 despre rezultatele controlului, și s-a dispus încetarea controlului din lipsa elementelor constitutive ale contravenției sau infracțiunii.

A precizat, că la 11 aprilie 2018, Procuratura r-nului Telenești, a expediat concluzia (încheiere) din 02 martie 2018 despre rezultatele controlului și plângerea lui Cireș Andrei, pentru examinare conform art. 274 Cod de procedură penală, prin prisma art. 179 Cod penal, cazul fiind înregistrat în R-1 cu nr. 140 din 13 aprilie 2018.

Astfel că, la 02 mai 2018, Cireș Andrei a depus o nouă plângere, în care a indicat faptul că Desculțu Octavian a refuzat să părăsească domiciliul său la 20 februarie 2018, aceasta fiind o plângere contradictorie celei depuse anterior la 20 februarie 2018 (f.d.13, 14).

De asemenea, a indicat apărarea, că în speță, plângerea depusă la 20 februarie 2018, nu poate fi pusă la baza ordonanței de pornire a cauzei penale, deoarece urmărirea penală a fost pornită la 23 mai 2018, după expirarea termenului de 30 zile prevăzut la art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală. Or, temei pentru pornirea urmăririi penale constituie adresarea Procuraturii r-nului Telenești din 11 aprilie 2018 (f.d.7) prin care a fost expediată concluzia (încheiere) din 02 martie 2018 despre rezultatele controlului și plângerea lui Cireș Andrei, și s-a solicitat examinarea prin prisma art. 179 Cod penal, scrisorii care a fost înregistrată în R-1 cu nr. 140 din 13 aprilie 2018.

În acest sens, a precizat că această scrisoare nu reprezintă un proces-verbal de constatare a infracțiunii și nu întrunește condițiile prevăzute de art. 260 Cod de procedură penală.

A mai reiterat faptul, că plângerea lui Cireș Andrei din 11 mai 2018, întocmită la indicația organului de urmărire penală nu poate fi pusă la baza pornirii urmăririi penale, deoarece aceasta a fost depusă ulterior actului de sesizare, iar ordonanța de începere a urmăririi penale din 23 mai 2018, prevede că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu prevederile art. 262 Cod de procedură penală și materialului înregistrat în R-1 IP Telenești cu nr. 140 din 13 aprilie 2018.

A conchis apărarea, că urmărirea penală a fost începută în baza materialului de control finalizat cu concluzia (încheiere) din 02 martie 2018 de încetare a controlului, și în lipsa unui proces-verbal de constatare a infracțiunii, fapt ce atestă că ordonanța de începere a urmăririi penale este nulă conform art. 251 Cod de

procedură penală, precum și toate actele procesuale adoptate ulterior.

A precizat, că urmărirea penală s-a desfășurat în afara termenului de efectuare a urmăririi penale stabilit de procuror, or, prin ordonanța din 23 mai 2018, a fost fixat termenul urmăririi penale până la 23 iulie 2018, însă Desculțu Octavian a fost pus sub învinuire la 06 august 2018, din care motiv consideră că ordonanța de punere sub învinuire din 06 august 2018 a fost emisă peste termenul stabilit, astfel aceasta fiind nulă în conformitate cu art. 251 Cod de procedură penală (f.d.174-177).

4. Inculpatul Desculțu Octavian, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat, că la pronunțarea sentinței de condamnare, prima instanță s-a bazat doar pe declarațiile părții vătămate, aceasta eronat concluzionând faptul că declarațiile părții vătămate coroborează cu probatoriul administrat la urmărirea penală și cercetat în cadrul ședinței de judecată.

Consideră, că prima instanță nu a examinat probatoriul administrat în coroborare cu alte probe, apreciindu-i declarațiile ca fiind date în scop de apărare și eschivare de la răspundere penală, iar declarațiile martorului Desculțu Stanislav ca fiind declarative deoarece acesta este fratele său.

A mai susținut, că aceste concluzii ale primei instanțe nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, în contextul în care martorul a dat declarații identice atât în cadrul urmăririi penale, precum și în ședința de judecată, iar o probă contrarie în cadrul ședinței de judecată, nu a fost prezentată.

A conchis inculpatul, că prima instanță nu a examinat cauza sub toate aspectele, iar probatoriul administrat în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, or, o sentință de condamnare nu poate fi bazată doar pe declarațiile părții vătămate.

Astfel, a precizat că declarațiile părții vătămate Cireș Andrei, sunt declarative, ultimul având scop de răzbunare.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile și menținută sentința primei instanțe.

5.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că organul de urmărire penală, a acționat în conformitate cu legea, efectuând actele procedurale necesare în vederea administrării probatoriului și emiterii ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, cu trimiterea cauzei în judecată.

Instanța de apel a menționat, că actele procedurale efectuate în cursul urmăririi penale nu au fost contestate, iar la terminarea acestei faze și prezentarea la cunoștință a materialelor cauzei penale, careva cereri și demersuri nu au parvenit de la inculpat și apărătorul acestuia.

În opinia instanței de apel, sunt relevante concluziile primei instanțe referitor la faptul că acțiunile inculpatului Desculțu Octavian întrunesc toate elementele

componente ale infracțiunii incriminate acestuia, concluzie întemeiată prioritar pe declarațiile părții vătămate Cireș Andrei, care sunt veridice și coroborează cu probatoriul administrat la urmărirea penală și cercetat în cadrul ședinței de judecată.

Astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță a motivat amplu și temeinic procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu prevederile art. 6 CEDO.

De asemenea, referitor la aprecierea probelor administrate, instanța de apel a conchis că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor respective, aceasta fiind solidară cu concluziile indicate în sentință cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă calificarea efectuată de prima instanță, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșită de inculpat și semnele componente ale infracțiunii prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei.

6. Avocatul Stănilă Andrei în numele inculpatului Desculțu Octavian, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora și rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Desculțu Octavian să fie achitat de sub învinuirea înaintată, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului apărarea a reiterat motivele invocate în cererea de apel, suplimentar invocând că partea vătămată, intenționat a depus plângerile în privința lui Desculțu Octavian.

A menționat, că probele acuzării, și anume declarațiile celor doi martori (f.d.115 și 117) care au negat acțiunile incriminate inculpatului, nu au fost combătute.

De asemenea, a mai indicat că Desculțu Octavian a fost învinuit de refuz în părăsirea domiciliului, astfel că instanța de apel eronat a reținut că în învinuirea înaintată inculpatului, se include și fapta de pătrundere în domiciliu.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 iunie 2020, a fost admis recursul, casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de recurs a indicat, că prima instanță a comis o eroare de drept în procesul judecării cauzei penale, prin faptul că a reținut în privința lui Desculțu Octavian, elementele calificative ale laturii obiective, care nu i-au fost incriminate (rămânerea ilegală, refuzul de a părăsi domiciliu sau reședința), astfel fiind depășite limitele învinuirii înaintate, o învinuire în sensul agravării situației care nu a fost modificată de către acuzare, în

corespundere cu prevederile art. 326 Cod de procedură penală, iar ulterior, fiind sesizată de partea apărării, instanța de apel nu a corectat această eroare.

Astfel, instanța de recurs a stabilit, că potrivit învinuirii înaintată, Desculțu Octavian a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, pătrunderea ilegală în domiciliu sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, iar prima instanță, reținând învinuirea și încadrarea juridică a acțiunilor incriminate inculpatului, a constatat ca fiind săvârșite de către acesta *„pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei”*, și făcând referire la doctrina judiciară existentă referitoare la descrierea și interpretarea semnelor componente ale infracțiunii prevăzută de art. 179 Cod penal, a indicat că *„Referitor la circumstanțele faptei incriminate inculpatului, este incidentă modalitatea pătrunderii fără consimțământul persoanei”*.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat că concluziile primei instanțe au fost preluate de instanța de apel, menționând că *„În atare situație este corectă calificarea infracțiunii efectuată de prima instanță, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componente de infracțiune prevăzută la art. 179 alin. (1) Cod penal, pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei”*.

Așadar, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel nu a intervenit din oficiu, așa cum prevede efectul devolutiv, pentru a verifica legalitatea și temeinicia sentinței, or, prin reținerea în privința inculpatului a calificativelor *„rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei”*, se depășesc limitele învinuirii înaintate, întrucât aceste fapte nu au fost incriminate lui Desculțu Octavian prin rechizitoriu și nu se conțin în acțiunile infracționale ale inculpatului.

De asemenea, instanța de recurs a precizat, că în speță, în rezultatul judecării apelului, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, în coroborare cu probele administrate, pe care urma să le aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora, însă contrar acestor prevederi legale, instanța de apel s-a pronunțat insuficient de clar asupra admisibilității sau inadmisibilității probelor administrate și cercetate, selectiv reținând conținutul unor probe la formarea concluziilor sale, fără a efectua o analiză mai amplă, ținând cont și de alte aspecte ce rezultă din conținutul ansamblului probator, precum și cele atenționate în apeluri, prezența sau lipsa elementelor infracțiunii incriminată lui Desculțu Octavian, efectuând o analiză și motivare neconvingătoare a concluziilor sale, deviind de la cerințele prevăzute la pct. 8) alin. (1) art. 417 Cod de procedură penală.

În acest sens, instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu s-a expus în nici un mod asupra argumentelor apărării cu privire la faptul că partea vătămată

a depus două plângeri pe aceeași faptă (f.d.8, 13), care a fost descrisă în mod diferit, fapt ce atestă că partea vătămată urmărește scopul de a se răzbuna pe inculpat, bazându-și astfel afirmațiile pe decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017 (f.d.178-180).

Instanța de recurs a mai stabilit, că o altă probă a apărării asupra căreia nu s-a expus instanța de apel și a fost obiect de studiu în ședința de judecată, o constituie adeverința nr. 2081 din 16 decembrie 2019 (f.d.181).

La fel, lipsește o motivare în sensul admiterii s-au respingerii afirmației referitoare și la lipsa intenției de pătrundere ilegală în gospodăria lui Cireș Andrei (rezultată din declarațiile martorilor Desculțu Stanislav și Pleșca Radu), precum și în sensul că aprecierile primei instanțe cu privire la declarațiile martorului Desculțu Stanislav nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece martorul a dat declarații identice atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată, iar o probă contrarie nu a fost prezentată.

Instanța de recurs a mai stabilit, că apărarea a invocat și lipsa probelor ce ar confirma învinuirea înaintată inculpatului, iar instanțele de fond, fără o motivare corespunzătoare, au indicat în mod general că declarațiile părții vătămate sunt pertinente, concludente, utile și veridice justei soluționări a cauzei, deoarece coroborează cu probatoriul administrat, iar declarațiile inculpatului se resping, deoarece versiunea acestuia nu are acoperire probatorie și se combate prin împrejurările stabilite și probele administrate, și că motivele invocate în apel, sub aspectul nevinovăției inculpatului, reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, fără a enumera probele ce coroborează și confirmă cele relatate de Cireș Andrei și infirmă cele descrise de Desculțu Octavian.

Totodată, instanța de recurs a indicat că instanța de apel a făcut o motivare generală și teoretică, referitor la argumentele apărării precum că ar exista temeiuri de încetare a procesului penal.

Astfel, instanța de recurs a stabilit că hotărârile prezintă și deficiențe sub aspectul motivării, deoarece prima instanță a făcut o motivare generală, confuză și fără o argumentare concretă, iar instanța de apel nu a reacționat, în modul prevăzut de lege, asupra erorilor de drept comise de prima instanță, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință nemotivată.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, au fost admise apelurile, casată sentința primei instanțe, fiind pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Desculțu Octavian a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

8.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele și nu a luat în considerație prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat, că prin rechizitoriu, Desculțu Octavian a

fost învinuit în aceea că la 20 februarie 2018, aproximativ ora 21:00, încălcând prevederile art. 29 din Constituția Republicii Moldova, conform cărora domiciliul și reședința sunt inviolabile; nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia, în mod intenționat, sub pretextul de a-și clarifica niște întrebări personale, în mod ilegal a deschis poarta încuiată la zăvor și legată cu un lanț metalic, a pătruns în curtea lui Cireș Andrei amplasată în s. Sărătenii Vechi, r-nul Telenești, iar la cererea proprietarului de a părăsi gospodăria a refuzat, aplicând lovituri cu picioarele câinelui.

Prin urmare, analizând materialele cauzei și raportându-le la actul de învinuire, ținând cont de prevederile legale, instanța de apel a stabilit cu certitudine că în acțiunile inculpatului Desculțu Octavian lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (1) Cod penal, fapt ce se confirmă prin declarațiile inculpatului Desculțu Octavian, cu referire la care instanța de apel a menționat că, fiind apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, rezultă că acestea sunt veridice, utile și pertinente, potrivit cărora se atestă că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, or, inculpatul a oferit pe tot parcursul judecării cauzei, declarații consecvente, care nu au fost combătute prin careva probe.

În opinia instanței de apel, pe parcursul judecării cauzei nu au fost prezentate careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra vinovăția lui Octavian Desculțu în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, stabilind astfel că la baza învinuirii de către acuzare au fost puse, iar de prima instanță au fost preluate, declarațiile părții vătămate Cireș Andrei, care analizându-le prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, a conchis că acestea sunt parțial veridice, însă aceste declarații ale părții vătămate nu combat în totalitate declarațiile inculpatului și nu probează că Desculțu Octavian ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la declarațiile martorului minor Desculțu Stanislav și declarațiile martorului Pleșca Radu, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel le-a apreciat ca fiind utile, însă care nu coroborează cu declarațiile părții vătămate și nu combat depozițiile inculpatului, astfel că acestea nu indică că Desculțu Octavian ar fi săvârșit fapta incriminată prin rechizitoriu.

În ceea ce privește plângerea înaintată Inspectoratului de poliție Telenești din data de 02 mai 2018, instanța de apel a apreciat-o ca nefiind utilă și veridică, întrucât circumstanțele invocate în plângere nu atestă faptul că inculpatul a săvârșit fapta incriminată și anume, că ar fi pătruns ilegal în gospodăria părții vătămate, fără consimțământul ultimului.

Instanța de apel, a conchis că în speță, în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate, și reținând cererea părții vătămate Cireș Andrei prin care ultimul a invocat că Desculțu Octavian i-a lovit câinele cu piciorul și l-a

înjurat cu cuvinte necenzurate, a precizat că această cerere nu indică asupra „pătrunderii ilegale în domiciliu” sau „refuzul de a părăsi domiciliul”.

Mai mult, instanța de apel a menționat că din explicațiile părții vătămate Cireș Andrei rezultă aceleași circumstanțe precum că Desculțu Octavian „i-a lovit câinele cu piciorul și l-a înjurat cu cuvinte necenzurate”. Din explicații nu se atestă „pătrunderea ilegală în domiciliu” sau „refuzul de a părăsi domiciliul”. Or, potrivit explicațiilor părții vătămate, ultimul a indicat că „i-a comunicat să iasă din ogradă și Desculțu Octavian a plecat”, precum și din explicațiile lui Desculțu Octavian se atestă că partea vătămată „i-a comunicat să iasă din ograda lui, ceea ce a și făcut”, afirmații care coincid cu explicațiile părții vătămate de la f.d.14 și 16, și explicațiile cet. Zemțov Alexandru.

De asemenea, instanța de apel a reținut că potrivit concluziei (încheiere) despre rezultatul controlului pe materialul înregistrat în R-2 (nr.1/8-750) din 02 martie 2018, rezultă că controlul exercitat pe materialul R-2 urmează a fi încetat, cu transmiterea materialului în arhivă, din motiv că în acțiunile cet. Desculțu Octavian nu se întrunesc elementele componente ale unei contravenții sau infracțiuni, deoarece nu a fost posibil de acumulat careva probe ce ar dovedi vinovăția lui Desculțu Octavian. Astfel, în motivare s-a menționat, că toți trei martori, Desculțu Stanislav, Zemțov Alexandru și Pleșca Radu, nu au auzit ca cet. Cireș Andrei și Desculțu Octavian să se certe între ei, au auzit doar lătratul câinelui lui Cireș Andrei care era dezlegat.

În acest sens, instanța de apel a mai indicat, că potrivit Raportului din 11 mai 2018, privind propunerea de a nu porni urmărirea penală, s-a indicat că nu se conțin elementele componente ale infracțiunii prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, deoarece s-a stabilit că Desculțu Octavian nu a mers la victima Cireș Andrei cu scopul de a-i viola domiciliul, însă de a-l ruga pe ultimul să-i facă un serviciu cu automobilul, fapt ce atestă că plângerea a fost depusă de către Cireș Andrei reieșind din relațiile ostile dintre aceștia.

Instanța de apel a precizat că prin reținerea în privința lui Desculțu Octavian de către prima instanță, elementele calificative ale laturii obiective, care nu i-au fost incriminate (rămânerea ilegală, refuzul de a părăsi domiciliul sau reședința), prima instanță a comis o eroare de drept în procesul judecării cauzei penale, or, s-au depășit limitele învinuirii înaintate, iar o învinuire în sensul agravării situației, nu a fost modificată în corespundere cu prevederile art. 326 Cod de procedură penală.

9. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului indică, că în cazul în care instanța de apel nu a reținut mijlocul probatoriu prezentat de către partea acuzării și a ajuns la concluzia adoptării unei soluții de achitare, aceasta urma să-și dezvăluie concluzia respectivă, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe, fapt care la caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală a probelor și circumstanțelor

cauzei penale. Or, instanța de apel, nu a luat în considerație toate probele acușării și nu le-a apreciat la justa lor valoare.

Menționează, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost demonstrată prin probatoriul administrat la dosar, și anume declarațiile părții vătămate Cireș Andrei, declarațiile martorului minor Desculțu Stanislav, declarațiile martorului Pleșca radu, precum și plângerea înaintată Inspectoratului de poliție Telenești din 02 mai 2018.

Astfel, consideră acușarea că probele expuse supra demonstrează că inculpatul Desculțu Octavian a săvârșit infracțiunea incriminată, iar acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei.

Sustine, că concluziile privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, au fost bazate pe declarațiile părții vătămate care a indicat direct că Desculțu Octavian a săvârșit această infracțiune.

În opinia acușării, prima instanță corect a calificat acțiunile inculpatului Desculțu Octavian în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, *pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei.*

Conchide, că instanța de apel nu și-a motivat soluția de achitare a inculpatului Desculțu Octavian, și nu a apreciat obiectiv probele cercetate în ședința de judecată, care demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârii instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.*

Însă, în raport cu alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, stabilesc că decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de acuzare precum că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care Desculțu Octavian, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, a fost achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

În acest sens, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către acuzare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, din care rezultă că instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, admite apelul, casează sentința total, și pronunță o nouă hotărâre, potrivit

modului stabilit, pentru prima instanță, fapt ce atestă că dispozitivul instanței ierarhic inferioare este expus clar.

Reieșind din esența criticilor invocate de către partea acuzării, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către prima instanță confirmă vinovăția inculpatului Desculțu Octavian în săvârșirea infracțiunii de *pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia ori refuzul de a le părăsi la cererea ei*, acțiunile acestuia urmând a fi încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea acuzării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Prin urmare, sunt declarative și nu pot fi reținute argumentele procurorului cu privire la faptul că instanța de apel nu și-a expus punctul său de vedere asupra fiecărei probe, nu a luat în considerație toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept

prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocate de către procuror.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Desculțu Octavian, a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui **Desculțu Octavian xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **19 august 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie